

Almanya burjuva politikasında yerleşmiş güzel bir kural vardır: bir parti genel seçimde önemli oy kaybına uğramışsa genel başkan istifa eder. Birkaç ay sonra yapılan kongrede yerine başkası seçilir. Eski genel başkana da parti içinde uygun bir görev verilir veya uluslararası bir kurumda yine o partinin üyesi olarak çalışır.

Hristiyan Demokratlar genel seçimde kaybedince başkanları da bu yazılı olmayan kurala uygun olarak istifa etmiş, yerine başkası seçilmiştir.

Bu kurala uymamaya çalışan Sol Parti'nin iki eş başkanıdır ve ikisi de kadındır.

Kadınlar koltuğa yapışmışlar.

Parti seçimde yüzde 5 barajını aşamadı ve seçim yasası gereği üç doğrudan milletvekilliğini kazandığı için yüzde 5'i aşmış kabul edilerek buna uygun milletvekili çıkardı. Parti neredeyse yarı yarıya oy kaybetmişti, ağır bir yenilgiydi ama iki kadın başkan istifa etmeyi reddettiler.

Bunların yerinde iki erkek olsaydı erkek cinsinin koltuğa yapışması üzerine türlü çeşitli sözler edilirdi ama ikisi de kadındı.

Almanya'da eyalet sistemi bulunuyor. İki genel seçim arasında eyalet parlamentoları seçilir. Saarland eyalet parlamentosu seçiminde Sol Parti oylarının yüzde 80'ini kaybetti ve eyalet parlamentosuna giremedi.

Keremeti kendinden menkul iki genel eş başkan yine istifa etmediler ya da Haziran'da yapılacak kongrede çekileceklerini açıklamadılar.

Partinin yenilenmesinden söz ediyorlardı ama örgütü yenilgiden yenilgiye götüren başkanlar başta olmak üzere kadro değişmeden yenilenme olamazdı.

Derken partide bir çeşit seks skandalı patladı. Bir kadın kendisine ve başkalarına yıllardan beri mobing yapıldığını açıklayacaktı. Üstüne üstelik olay eş başkanlardan birisinin bulunduğu bölge –Hessen eyaleti- gerçekleşiyordu. Ve bu kadın –iddialara göre- olay kendisine ileildiği halde yeterince ilgilenmemişti.

Her musibette bir hayır vardır denir ya, öyle oldu: diğer kadın eş başkan istifa etti. Hem partinin yenilenmesinden söz ediyordu –anlaşılan yeni anlamıştı- hem de patlayan skandalın yeterince üstüne gidilmediğini gerekçe gösterdi.

Diğer kadın, ki Frankfurt’tan kendisini tanırım, bana mısın demedi, istifa etmedi.

Beklenir. Troçkist kökenlidir. Yıllarca EMEP ile yakın ilişki içindeki DİDF ile yakın ilişki içinde bulunmuştur. İstifa etmemesini normal karşılıyorum çünkü bir daha en üst düzeye kesinlikle çıkamaz, böyle bir özelliği bulunmuyor.

Önümüzdeki ay Almanya’nın en kalabalık eyaleti Kuzey Ren Vestfalya’da parlamento seçimi var. Sol Parti yıllardır çabalamasına rağmen bu eyalette hiçbir zaman yüzde 5 barajını aşamadı. Bu kez de durum umutsuz ve muhtemelen yüzde 4 oyu daha da düşecektir.

Bu eyalette çok tanıdığım bulunuyor ve önceki seçimde çok kişiden duyduğum şöyleydi: gönlüm Sol Parti’den yana ama ya oy kullanmayacağım ya da başka partiye vereceğim.

Neden dersiniz, insanlar DİDF’in politikasından nefret ediyor.

Herkesi dışlayarak bir iş becerebilseler bari...

Avrupa'nın en güçlü sol partisinin durumu böyle ve gidişat aşağıya doğrudur.

Parti Haziran'daki kongreden yenilenmiş olarak çıkabilir mi; olabilir ama zor...

Hristiyan Demokratların yaptığı gibi yapsalar, yönetici kadronun önemli oranda değişmesi gerekir. Yaşanılan yenilgi CDU'nun yaşadığından daha ağırdır ve üstüne Saarland seçiminde beş yıl önceki oyun yüzde 80'inin kaybedilmesi gelmiştir.

Çekilmemek için her yolu deneyen kadını Frankfurt'tan tanırım. Yukarıya çıkıncaya kadar devrimci gevezelikte üzerine yoktu, ardından da SPD ve Yeşiller ile koalisyon yapılabileceği umuduyla partinin politikasını yumuşattılar.

Sonuç ortadadır. Parti başka bir politikaya savruldu ve seçmen de sırtını döndü.

Bu durum sadece Almanya'ya özgü değildir.

Bir dönem yüzde 10 oy alan Çek Cumhuriyeti'ndeki komünist partisi de son seçimde barajı aşamadı. Sosyal demokratlarla fazla içli dışlı olunca aslı varken kopyasına kimse yüz vermedi.

İtalyan Komünist Partisi'nin durumu ise tek kelimeyle korkunçtur.

İKP Yeniden Kuruluş (Rifondazione) bir dönem Avrupa ülkelerindeki en güçlü sol hatta komünist partisiydi. Sosyal hareketlerle de yakın bağı vardı. İyi oy aldılar ve iktidar koalisyonunda yer aldılar.

Bu koalisyon ABD'nin ikinci Irak savaşını desteklerken bu parti hem koalisyon ortağıydı hem de

savaşa karşıydı!

Seçmen de aptal değil tabii, partiye öyle bir ders verdi ki parti dağıldı.

İtalyan solu şimdi yeniden toparlanmaya çalışıyor.

20. yüzyılda komünistlerin büyük başarılarının yanı sıra büyük ihanetleri de vardır, dediğimde insanlar genellikle anlamıyor. İki büyük örnek yeter aslında: 1914'te o yıllarda sosyal demokrat adını taşıyan Almanya komünistlerinin büyük çoğunluğunun yeniden paylamış savaşını desteklemeleri; diğer örnek ise 1989-1991'de sosyalist ülkelerde burjuvazinin komünist partilerinden çıkmasıdır.

Bu özellik 21. yüzyılda da devam ediyor. Başarılar var ama rezaletler daha fazla...

Çek Cumhuriyeti KP'si, İtalyan KP'si ve Almanya'da Sol Parti...

Bu üç örnek yeterlidir.

Üç en büyük parti de çok sayıda taraftar kaybetti ve daha da geriye gidiyorlar.

Çek KP'sindeki başkan ve yönetim kurulu seçimdeki büyük başarısızlık belli olunca toptan istifa etti. En azından bunu yaptılar.

Almanya'da ise bunu yapmamak için direniyorlar ve ön planda da kadınlar bulunuyor.

Başka bir şey söylemek gerekmiyor!

